

Бабинъ Иванчо

(Народна приказка)

Една бабичка нѣмала дѣца. Мжчно ѝ било самичка. Тя уловила едно мишче, увила го въ пеленки, поставила го край огъня, нарекла го Иванчо и му се радвала, радвала . . .

Веднажъ бабичката тръгнала за вода и казала на Иванча:

— Азъ ще ида за вода. Ти да седишъ миренъ, да не барашъ въ гърнето!

Гърнето стояло до огъня, пълно съ гостба.

Щомъ бабата излѣзла, бабинъ Иванчо скочилъ и хопъ въ гърнето, удавилъ се.

Дошла бабата, потърсила Иванча, — нѣма го. Тукъ Иванчо, тамъ Иванчо, — нѣма го. Викала, търсила го, обърнала цѣлата кжща, нѣма, та нѣма. Погледнала най-сетнѣ въ гърнето, Иванчо тамъ.

Заплакала бабата, заскубала си косата и отишла подъ крушата да го оплаква и нарежда . . .

Крушата я попитала:

— Защо плачешъ, бабо?

— Какъ да не плача? Имахъ едно дѣтенце. Казваше се Иванчо. И то се удави въ гърнето, — казала бабата.

— Азъ нѣма вече да раждамъ круши и ще жала за твоя Иванчо, — казала крушата.

Дошла една врана подъ крушата да си клѣвне круши. Тя попитала крушата, защо нѣма круши.

Крушата отговорила:

— Бабинъ Иванчо се удавилъ въ гърнето. Баба много плаче и азъ нѣма да раждамъ круши.

Враната казала:

— Азъ пъкъ ще си оскубя опашката.

Отишла враната на рѣката да пие вода.

Рѣката я попитала:

— Врано, защо си безъ опашка?

А враната отговорила: